

De la revolució i el seu cos

Pep Agut, Peter Downsbrough, Harun Farocki, Esther Ferrer
Ion Grigorescu, Walter Ruttmann

Projecte comissariat per Pep Agut

15.05.13 > 26.06.13

àngels barcelona + àngels barcelona espai2

c. pintor fortuny, 27 c. dels àngels, 16

Pep Agut, *Memoria Personal*, 2013. Video b&n HD, 13' 08"

Pep Agut construeix una al·legoria de la pintura, dels fonaments de la seva formació artística. L'artista es presenta nu, estranyament suspès en un espai que recorre lentament, a quatre potes, mentre en renta tota la superfície. Es tracta del paviment completament esquitxat de pintura del seu estudi, i el renta com si fos un cos inert. Un llistat de paraules relacionades amb el cos pauten, la successió de les imatges amb la veu, la lectura, d'aquell que mira.

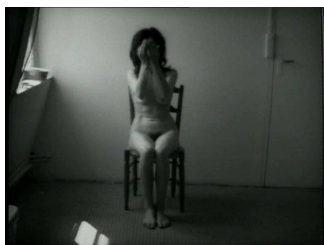
Peter Downsbrough, *in[to]*, 2012. Video b&n, 2'47"

"In[to]", de Peter Downsbrough retrobem la imatge de la ciutat. És una ciutat mirada des de la distancia. Downsbrough s'allunya del documental per a construir la imatge d'una ciutat que evoluciona com un cos que es mou i respira. Una imatge que s'articula en els elements lingüístics que l'artista hi insereix. Són la veu humana, la d'aquells que no ens mostra.

Harun Farocki, *Videograms of a Revolution*, 2011. Video color, 106'

Harun Farocki, de la mà del seu camarada romanès Andrei Ujica, recull i ordena materials documentals dels esdeveniments que el 1989 condueixen a la caiguda de Ceausescu i munta, el 1992, la seva obra "Videograms for a Revolution". Ens mostra com, després de prendre l'estació de la televisió, els treballadors revolucionaris van emetre durant 120 hores imatges de tot Bucarest, una ciutat en plena ebullició.

Esther Ferrer, *Acciones corporales*, 1975. Video b&n, sense so, 39' 23"

"Acciones corporales" -enregistrada per Benet Rossell-, du a terme una sèrie d'accions que ens parlen de la recerca de la ubicació del cos i de la dona. Són escenes en un interior nu com l'artista mateixa. Amb els gestos més senzills i mínims Ferrer evoluciona en l'espai i l'ocupa amb contundència: pren posició, des del seu cos, sola.

Ion Grigorescu, *Yoga*, 2011. Video color, 11' 47" + **Casa Noastră, 1976. Video Color, 5' 20"** + **Beloved Bucharest, 1977. Video Color, 14' 37"**

Ion Grigorescu, a "loga" converteix el seu temps a l'hotel -potser estant de pas per alguna ciutat en algun viatge de treball- en una pràctica de construcció de sí mateix, del seu cos i ens ofereix la imatge d'aquest episodi personal com tantes altres vegades ens l'ofereix d'aquells que són socials o públics. A "Casa nostra", ens mostra, amb una radical sensibilitat i senzillesa, la seva pròpia llar i les accions quotidianes més bàsiques.

Walter Ruttmann, *Berlin: Die Sinfonie der Großstadt*, 1927. Video b&n, sense so, 74'

Walter Ruttmann ens ofereix la més bella de les imatges de l'urbs en plena vitalitat. Els habitants hi evolucionen com a engranatges de la gran maquinària que és. Berlín ha superat el desastre de la guerra i, sense sospitar-ho, el seu propi impuls la conduirà a una altra. Ruttmann no sembla intuir aquest destí històric enmig d'una ciutat (r)evoluciona i dels seus cosos en (r)evolució.

De la revolució i del seu cos

1927: Walter Ruttmann realitza "Berlin: Die Sinfonie der Großstadt" i ens ofereix la més bella de les imatges de l'urbs en plena vitalitat. Els habitants hi evolucionen com a engranatges de la gran maquinària que és. Berlín ha superat el desastre de la guerra i, sense sospitar-ho, el seu propi impuls la conduirà a una altra. Ruttmann no sembla intuir aquest destí històric enmig d'una ciutat (r)evolucionada i dels seus cosos en (r)evolució.

2012: a "In[to]", de Peter Downsbrough retrobem la imatge de la ciutat. És una ciutat mirada des de la distància. No remet de cap manera al desastre del 2001, que de ben segur ocupa un bon espai en els sentiments de l'artista nord-americà resident a Brussel·les. Downsbrough s'allunya del documental per a construir la imatge d'una ciutat que evoluciona com un cos que es mou i respira. Una imatge que s'articula en els elements lingüístics que l'artista hi insereix. Són la veu humana, la d'aquells que no ens mostra.

Sembla que ambdós artistes, treballant en els plans de l'exterioritat i la interioritat humanes, ens apropen al vell tema de fons i figura però la interrelació del temps d'allò quotidià i personal amb aquell -tant expansiu- que construeix allò que és públic (la ciutat mateixa, i també l'obra d'art, ho són) inscriu qualsevol gest, qualsevol lloc o qualsevol esdeveniment en un únic pla, el de la Història.

Però resseguint la traça que deixen les produccions artístiques podem expandir el territori cultural i cultural de les grans dates històriques. I aquesta és una de les funcions socials de l'art, la de fitar un temps ric i complex que amb les seves associacions fragmenta en episodis no necessàriament consecutius i als quals podem retornar.

Sabem doncs que per a construir la Història condensem en una sola data de referència un munt de fets, com si el pas del temps actués com una força centrípeta que ens impedis de reconèixer més enllà dels grans moments tot allò que l'ha traçat i que traça. Construïm en ella un veritable punt cec, un forat negre que engoleix la multiplicitat de realitats que constitueixen la seva massa, ocultant el seu veritable cos, potser el cos mateix de les nostres existències.

Però què és el que succeeix en aquells escenaris altres on la Història no es reconeix a sí mateixa, quan la veu del temps pur, sempre revolucionari, rebota però com un eco sobre aquells cosos -els nostres- damunt dels quals articula els seus episodis?

Esther Ferrer, Pep Agut i Ion Grigorescu, treballen sovint amb els seus propis cosos. Els constitueixen en suport d'accions que construeixen art, ciutat, societat. Construeixen episodis a l'interior del cúmul de les històries. Treballen a l'interior de la ciutat, a casa seva, a l'estudi o en un hotel qualsevol.

Esther Ferrer (formada al París revolucionari del maig del 68), a "Acciones corporales" (1975) -enregistrada per Benet Rossell-, du a terme una sèrie d'accions que ens parlen de la recerca de la ubicació del cos i de la dona. Són escenes en un interior nu com l'artista mateixa. Amb els gestos més senzills i mínims Ferrer evoluciona en l'espai i l'ocupa amb contundència: pren posició, des del seu cos, sola.

Pep Agut, amb "Memòria personal" (2012) construeix una al·legoria de la pintura, dels fonaments de la seva formació artística. L'artista es presenta nu, estranyament suspès en un espai que recorre lentament, a quatre potes, mentre en renta tota la superfície. Es tracta del paviment completament esquitxat de pintura del seu estudi, i el renta com si fos un cos inert. Un llistat de paraules relacionades amb el cos pauten, com en Downsbrough, la successió de les imatges amb la veu, la lectura, d'aquell que mira.

Ion Grigorescu, a "Ioga" (2012) converteix el seu temps a l'hotel -potser estant de pas per alguna ciutat en algun viatge de treball- en una pràctica de construcció de sí mateix, del seu cos i ens ofereix la imatge d'aquest episodi personal com tantes altres vegades ens l'ofereix d'aquells que són socials o públics. A "Casa nostra" (1975), ens mostra, amb una radical sensibilitat i senzillesa, la seva pròpia llar i les accions quotidianes més bàsiques. Viu a Bucarest, que pocs anys més tard esdevindrà l'escenari d'una altra revolució que Harun Farocki recollirà en el seu treball.

Però retornem a l'inici, retornem a Berlín. 1989: cau el mur separador, i sens dubte, una forma de percebre el món i les relacions polítiques arriba a la seva fi. Però el mur era solament el punt de condensació d'una fractura molt més radical: la divisió de tota Europa en dos blocs després de la segona guerra mundial.

Harun Farocki, de la mà del seu camarada romanès Andrei Ujica, recull i ordena materials documentals dels esdeveniments que el 1989 condueixen a la caiguda de Ceausescu i munta, el 1992, la seva obra "Videograms for a Revolution". Ens mostra com, després de prendre l'estació de la televisió, els treballadors revolucionaris van emetre durant 120 hores imatges de tot Bucarest, una ciutat en plena ebullició. Pensant Farocki no podem deixar de pensar en el seu mestre Ruttmann i en la revolució oculta, latent, en la seva simfonia. Aquella revolució que ho sacseja o ho sacsejarà tot. Aquell epicentre que genera necessàriament, i per degradació de la seva intensitat, una perifèria de llimbs on viuen i treballen la majoria de les persones i dels artistes, els llocs on la Història s'expia a sí mateixa en petits gestos quotidians, en els escenaris interiors de la intimitat més profunda, allà on les revolucions cauen cada dia damunt del cos de tots.